

„свѣдѣния, хранѣли симпатии къмъ нашия злочестъ народъ,
 „тъй много пострадалъ послѣднѣо врѣме, и всички се
 „грижали да се направи нѣщо сериозно, за да се извади
 „отъ това несносно положение. Бждете, ни каза, спокойни,
 „работитѣ нѣма да останатъ и за напрѣдъ, както сж били
 „до сега. И Франция, заедно съ другитѣ велики сили, ще
 „направи каквото може днесъ за едно по-добро промѣ-
 „нение въ участъта на вашия народъ, както и на другитѣ
 „християнски народонаселения въ турската империя. Азъ
 „четохъ съ внимание мемоара ви и ще гледаме да се по-
 „стигне нѣщо добро; но, като говорите тамъ за автономия
 „какво разумѣвате съ тия думи“. — Отговорихъ му, че съ
 автономия ние разумѣваме това, което означава самата
 тая грѣцка дума, т. е. правото на единъ народъ да из-
 работва, да създава и да прилага самъ законитѣ, по които
 се урежда и управлява; — „Да, буквално, това значи ду-
 „мата *автономия*, каза полуухиленъ министрътъ, но днесъ
 „въ политическия езикъ тя има и друго значение, тя може
 „да означава права по-много или по-малко разширени“.

Слѣдъ това министрътъ ни разви единъ видъ про-
 грама за една административна автономия върху широки
 основания: съ мѣстни сждилища, съ мѣстни съвѣти, съ
 мѣстна полиция, съ областна милиция. „За сега това ние
 „считаме за възможно да се добие, каза ни той, а това е
 „почти цѣла автономия, както я разбирате до нѣйдѣ и вие“.
 Отговорихме му на това, че ние сме натоварени отъ на-
 рода си да искаме пълна автономия и за нея да настоя-
 ваме, въ всѣки случай, обаче, ние се отнасяме до добрата
 и просвѣтена воля на европейскитѣ правителства, стига
 само мѣрките, които ще се зематъ, да бждатъ такива,
 че българскиятъ народъ да се отърве веднажъ за
 всѣкога отъ турската администрация. Нѣма, казахме, жи-
 вотъ за българския народъ, нѣма за него и миръ, ако